

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 851/06
19.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски, Слађане Накић-Момировић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, коју заступа законски заступник Републички јавни правобранилац у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту, Гж. 547/04 од 11.10.2004. године, у седници већа одржаној 19.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту, Гж. 547/04 од 11.10.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Пироту Гж. 547/04 од 11.10.2004. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Бабушници, П. 82/04 од 16.06.2004. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа слободе и права личности у износу од 80.000,00 динара. Ставом другим свака странка је обавезана да сноси своје парничне трошкове.

Против пресуде Окружног суда у Пироту, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" број 4/77), у вези са чланом 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125 од 22.11.2004.године), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члан 354.став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је навео довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, па нема ни битне повреде из члана 354.став 2. тачка 14. Закона о парничном поступку, која се истиче у ревизији.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је 04.09.2000. године, за време док је у сали Дома културе у Бабушници била у току промоција коалиције СПС-ЈУЛ, пред изборе, на пијаци делио пропагандни материјал ЦЕСИД-а и ДОС-а. Када је тужилац чуо да су тројицу његових другова, који су пропагандни материјал делили у центру Бабушнице привели у полицијску станицу, дошао је до центра места и питао дежурног полицајца шта треба да уради и да ли је довољно да поцепла плакат СПС-а, са зида апотеке да би и он био одведен у полицијску станицу. Тужилац је поцеплао плакат и дошао до дежурног полицајца, пред њим га изгужвао и бацио му плакат пред ноге, рекавши да га води, након чега су заједно отишли до полицијске станице, где га је полицајца предао надлежним инспекторима. Тужилац је у полицијској станици задржан сат и по времена, па је затим, након давања писмене изјаве, заједно са његовим друговима пуштен.

Правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован.

Тужилац није незаконитим радњама тужене претрпео штету, јер приликом привођења, а ни за време задржавања у полицијској станици против њега нису била примењена неадекватна средства принудне, није испитиван, фотографисан и подвргнут дактилоскопији, него задржан један ипо сат, за које време је дао писмену изјаву о догађају, а затим пуштен.Стога нема право на накнаду штету из члана 16.став 6. Закона о унутрашњим пословима, који је био у то време на снази, а према коме право на накнаду штете има лице које је задржано више од два часа.

Нижестепени судови су правилно ценили понашање тужиоца који је захтевао од полицајца да га приведе у полицијску станицу да би се тако солидарисао са већ тамо приведеним друговима и закључили да тужилац нема право на накнаду штете на основу члана 163. став 1. Закона о облигационим односима, према коме ко на своју штету дозволи другом предузимање неке радње, не може од њега захтевати накнаду штете проузроковане том радњом.Из изнетих разлога правилан је закључак да околности случаја не оправдавају досуђивање тражених видова нематеријалне штете на основу члана 200. Закона о

облигационим односима.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 385.став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 393. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.